

ἐπικλίνιος, 2. (σκέπασμα.) Παλιγ. 44 Σεπτ. 91.

ἐπικλωνοῦσθαι. Ἰω. Ὁλ.

ἐπικογχικός, 3. Ἄντ. Ε. Παπαδάκ. 89.

ἐπικονώνημα, τό. Γαλ. partage. Ἄνδ. Κορδ. ἐν Ὀνομαστικῷ ἐπιστημονικῶν ὄρων, σελ. 104.

ἐπικονώνησις, ἡ. Παλιγ. 27 Φεβρ. 91.

ἐπικοινωνικός, 3. Σγ. Λεβ. λ. 61.

ἐπικοινωνικὴ (1) σειρὰ τῶν Ῥουγκῶν Μακάρ τοῦ Γάλλου μυθιστοριογράφου Ζολᾶ. «Ἐφ.» 16 Ἰουν. 92.

ἐπικολλητικός, 3. (ὑφασμα.) Ἄκρ. 31 Αὐγ. 87.

ἐπικολυρικός, 3. (ποίημα. τρόπος κτλ.) Γ. Μιστρ. 73. — Ἄ. Ρ. Ῥαγκ. — Θ. Βουκόδ. 75. — Θ. Ἀφεντ. 77.

ἐπίκομος, 2. Πανδ. 4 Μαΐου 67. — Κατεκρίθη ἐκεί τό ἐπίθ. τοῦτο ὑπό κριτῶν διαγωνίσματος. Ἄλλ' ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. γλώσσης εὐρηγται τὰ ἐπίσιμος, ἐπίστανος, ἐπίσυχος ἐπίφορος. Εἶναι κ' ἐκεῖνα κατακριτέα ;

ἐπικονίασις, ἡ. (φυτολογ.) Κ. Μητσόπ. 90. — ἐπικον. τοῖγου. Ἄλ. Θ. Φιλαδ. — Πρωία 41 Ὀκτ. 96.

ἐπίΚοντοι, οἱ. (τοῦ Κ. Σ. Κόντου, ἐν τοῖς γλωσσικοῖς.) Ἄκρ. 9 Ἰαν. 95.

ἐπικόπησις, ἡ. (ἀγροῦ.) Ἄν. Πολυζ. 59.

ἐπικορῆνυσθαι. Εὐγ. Βούλγ.

ἐπικορονίδες, αἱ. «Ἐφ.» 22 Ἰουλ. 90.

ἐπικότης, ἡ. Σπ. Ζαμπ. 59. — Δ. Ν. Βερν. 67.

= **Ἐπικουρισμός**, ὁ. Κ. Ἀσ. — Δ. Ι. Μαυροφρ. — Ἄν. Πολυζ. 74.

ἐπικρατήριον, ἡ κρατηριακαὶ λήμναι. αἱ Γαλ. lacs-cratères ἢ lacs-cratériques. Ἄν. Κορδ. 83.

ἐπικρατικῶς. ἐπίρ. Λατ. dosi refracta. (θ.) Ἀφεντ. 76.

ἐπικράτνυσις, ἡ. Αἰών. — Τιμ. Ι. Φιλήμ. 96. — Δς ἐν Ἄκρ. 7 Ἰουν. 96.

ἐπικρέμασις, ἡ. Ἐγκυκλ. λ.

ἐπικρητίζεσθαι τι. Εὐγ. Βούλγ.

ἐπικρίσιμος, 2. Γαλ. criticable. Σκαρλ. λ. 56.

ἐπικρισιολογία, ἡ. «βιβλίον διακρινόμενον μόνον ἐπὶ ἐπικρισιολογία.» Β. Κούβελ. 89.

ἐπικρισιοφοβία, ἡ. Προμ. 21 Ἰουλ. 91.

ἐπικριτέον. Εὐγ. Βούλγ.

* **ἐπικριτής**, ὁ. Κ. Ἀσ. 58. — Π. Π. Ἐξακ. 59. — Γ. Ι. Παπάρογλ. 66. — Δ. Ν. Βερν. 66. — Ἄγ. Βλ. λ. 74. — Ν.

Κοντ. λ. 89. — Ὑπάρχει μὲν ἡ λέξ. ἐν τοῖς Λεξ. τῆς ἀρχ. γλώσσης ἀλλ' ἐν ἀλλοιοτέρῃ τῆς σημερινῆς σημασίᾳ.

ἐπικρίτρια, ἡ. Γ. Α. Γεράκ. 50.

ἐπικροτήματα, τὰ. Παλιγ. 3 Αὐγ. 92.

ἐπικροτητός, 3. Ἄκρ. 6 Αὐγ. 88.

ἐπικροτητής, ὁ. Δ. Γουζ. 07. — Σπ. Π. Λάμπρ. 96.

ἐπικροτητικόν ἀκμόνιον, τό. Γρ. Χαντο. 70.

ἐπικρουστήρ, ὁ. (ὄπλου.) Ἐγκυκλ. λ. — Ἄκρ. 15 Φεβρ. καὶ 10 Ὀκτ. 97.

ἐπικρουστικός, 3. Ἰω. Ὁλ. — Κανονισμ. ἀσκήσεων πεζικοῦ.

ἐπικτηνιαρχος, ὁ. Ἐφ. Κυβ.

ἐπίκτησμα, τό.

ἐπικυκλοειδής, 2. Εὐγ. Βούλγ.

ἐπικυκλοφορεῖσθαι. Εὐγ. Βούλγ.

ἐπικυματίσις, ἡ. (αὐθαιρέσις.) Σύλλογος 10 Φεβρ. 88.

ἐπικυρίαρχεῖν. — εἶσθαι ἐπικυριαρχοῦμένη γῶρα. Αἰών. — Ἄκρ. 10 Ἄπρ. 95.

ἐπικυρίαρχης, ὁ. Ἄκρ. 20 Ἄπρ. 96. — Πρβλ. ἐπικυρίαρχος.

ἐπικυρίαρχία, ἡ. Γαλ. suzeraineté. Κ. Παπαρῆγόπ. — Π. Λάμπρ. 72. — Ἄγ. Βλ. λ. 97.

ἐπικυρίαρχικός, 3. (δικαιώματα.) Ἄστου 4 Αὐγ. 94. — Ἄκρ. 5 Ἰουν. 96. — «Ἐφ.» 27 Σεπτ. 98.

ἐπικυρίαρχος, 2. (αὐλή κτλ.) Ν. Ι. Σαρ. 49. — Ἐστ. ἐφ. 19 Μαρτ. 94. — Ἄγ. Βλ. λ. 97.

ἐπικυρωτός, 3. Πρωία 23 Μαΐου 95.

ἐπικυρωτήριος, 2. Σπ. Τρικούπ.

ἐπικυρωτής, ὁ. Ἄθ. Σακελ. λ. ἐν ἐρμ.

ἐπικυρωτικός, 3. Σκαρλ. λ. 56. — Ἄγ. Βλ. λ. 71. — Ν. Κοντ. λ. 89. — «Ἐφ.» 20 Μαΐου 95

ἐπικυρωτίτις, ἡ. Γ. Καραμήτα. 79.

ἐπικώλιον, τό. Ὁ Σπουργίτης καὶ ἡ γρηά του ἐν Ζακύνθω, 87.

ἐπικώμασις, ἡ. Ἄδ. Κορ.

ἐπίλαμψις, ἡ. Εὐγ. Βούλγ.

ἐπιλειτοργός, ὁ. Γαλ. ministro. Κ. Ἀσ. 44 καὶ 58. — Δὲν ἐμβήκεν εἰς χρῆσιν κοινοτέραν ἢ λέξις, καθ' ὅσον ἐξήτασα.

ἐπιλεκτικούς ὠνόμασεν ὁ Π. Κοδριακὸς τοὺς Ἐκλεκτικούς φιλοσόφους, ἐφ' ᾧ ἐξηλέγη ὑπὸ Ἄδ. Κοραῆ ἐν τῇ Περὶ τοῦ Νόμου καλόν, νόμου κακόν πραγματείᾳ του. — ἐπιλεκτικὸς λόγος στρατιωτῶν. Ἐφ. 52.

ἐπιλέμδια τηλεβόλα, τὰ. Ὀνομ. ναυτ. 58. — Ἄγ. Βλ. λ. 97.

